

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **T. N.**, bytem P 8, proti žalované: **Kancelář prezidenta republiky**, se sídlem Praha – Hrad, v řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 6.3.2013 č.j. KPR 3123/2013

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 15.2.2013 č.j. 2450/2013 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) odmítla na základě § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) žádost žalobce ze dne 1.2.2013 o poskytnutí těchto informací:

- I. kopie návrhu (znění amnestie) poradce prezidenta republiky P. H. včetně doprovodného komentáře;
- II. všech obdobných písemných návrhů znění amnestie vyhlášené dne 1.1.2013, a to ve všech jejich pracovních verzích, anebo o sdělení, že žádné další písemné návrhy znění amnestie vypracovány nebyly;
- III. stanoviska Odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky k amnestii vyhlášené dne 1.1.2013;
- IV. všech obdobných stanovisek vypracovaných k amnestii, ať již vznikly před jejím vyhlášením nebo po něm, anebo o sdělení, že žádná další stanoviska k amnestii vypracována nabyla.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) vedoucí Kanceláře prezidenta republiky zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce (v odvolání) nadále trval na svém požadavku na poskytnutí požadovaných informací. Žalovaná jako povinný subjekt však žádnou kopii návrhu poradce prezidenta republiky P. H. včetně doprovodného komentáře nemá a ani nikdy neměla, protože se jedná o soukromou iniciativu P. H. Je proto třeba, aby se žalobce obrátil přímo na něj a požádal jej o poskytnutí tohoto textu, pokud mu nestačí, že P. H. jej zveřejnil na svém blogu na webu aktuálně.cz. Povinný subjekt nemá a ani nikdy neměl obdobné písemné návrhy znění amnestie vyhlášené 1.1.2013, a to ve všech jejích pracovních verzích, protože mu nikdy prezident republiky žádný úkol tohoto typu nezadal. Odbor legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky k amnestii vyhlášené 1.1.2013 nikdy žádné stanovisko nezpracoval, protože, jak již bylo uvedeno, nikdy žádný úkol zpracovat podklady pro amnestii nedostal. Jediným a výlučným autorem amnestie je prezident republiky. Povinný subjekt posoudil znovu celou žádost o informace podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., jako nedůvodnou, protože nedisponuje požadovanými dokumenty a protože se jedná o ústavní právo prezidenta republiky, které nemusí nikomu zdůvodňovat.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařídil žalované, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci návrh znění amnestie vypracovaný tehdejším zaměstnancem Kanceláře prezidenta republiky P. H. a dále všechny obdobné písemné návrhy znění amnestie vyhlášené 1.1.2013, a to ve všech jejích pracovních verzích. V žalobě nejprve shrnul průběh řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a poté uvedl, že má za to, že písemné návrhy znění amnestie vyhlášené 1.1.2013 (dále též jen „amnestie“) existují a že nebyly soukromou iniciativou zaměstnanců žalované. Dle žalobce je absurdní, aby znění amnestie existovalo po celou dobu příprav toliko v hlavě tehdejšího prezidenta republiky, dokud se nezmaterializovalo vyhlášením ve Sbírce zákonů. Současný vedoucí Kanceláře prezidenta republiky V. M. veřejně uvedl, že po svém „pátrání“ po nástupu do funkce zjistil, že „praví otcové amnestie jsou L. J., P. H. a P. H. a že tito tři lidé velmi intenzivně pracovali na textu amnestie pro pana prezidenta. P. H. v reakci na to veřejně uvedl, že „úkol připravit svou verzi amnestie dostal 19.10.2012; výsledek odevzdal 20.11.2012“. Pokud jde o stanovisko Odboru legislativy a práva, o němž informovala jeho ředitelka D. Ř. ve vyjádření pro deník Aktualne.cz, žalobce uvěřil sdělení vedoucího Kanceláře prezidenta republiky J. W., že Odbor legislativy a práva „nikdy žádné stanovisko nezpracoval“, a uzavírá, že D. Ř. - zdá se - neuvedla pravdu. Dále již proto toto stanovisko nežádá. Ostatní požadované dokumenty - alternativní návrhy znění amnestie - však existují, vznikly v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky a jsou Kanceláři prezidenta republiky dostupné.

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že L. J. se v tisku vyjadřoval nikoli jménem prezidenta republiky, ale vyslovoval svůj soukromý názor. Tvzení žalobce, že autorem amnestie nemůže být prezident, je dle žalované nesmyslné, protože autorem je vždy fyzická osoba, což je i prezident republiky. Kancelář prezidenta republiky podle zákona o Kanceláři prezidenta republiky a organizačního řádu Kanceláře dostává od prezidenta pokyny, a to buď písemně, nebo ústně. V případě sepsání amnestie nedostal vedoucí Kanceláře, pod kterého z hlediska organizačního řádu spadal i L. J. jako ředitel Odboru politického, od prezidenta republiky žádný pokyn, a to ani písemný, ani ústní.

Žalovaná zopakovala, že autorem vyhlášené amnestie je podle Ústavy České republiky prezident republiky a jeho osobní rozhodnutí bylo kontrasignováno předsedou vlády. Kancelář prezidenta republiky od prezidenta republiky nikdy nedostala ani ústní ani písemný pokyn jakýkoli podklad k jeho rozhodnutí o amnestii zpracovat.

Žalovaná ve vyjádření dále uvedla, že dne 27.4.2013 vedoucí Kanceláře prezidenta republiky ing. V. M. v deníku Právo sdělil, že podklady pro novoroční amnestii exprezidenta V. K. zpracovali bývalý ředitel Odboru politického L. J., bývalý vicekancléř P. H. a P. H., a to na osobní pokyn prezidenta republiky. Informace požadovaná žalobcem byla podle § 6 zákona č. 106/1999 Sb., zveřejněna v denním tisku a v dalších písemných a elektronických médiích dne 27.4.2013 povinným subjektem a dále dne 6. 5.2013 vydal oficiálně v této věci prohlášení prezident republiky M. Z.

Co se týče požadavků žalobce na poskytnutí podkladů pro amnestii zpracovaných panem P. H., žalovaná odkázala na soukromou webovou stránku P. H., a dále na jeho facebookové stránky, a to z toho důvodu, že se jedná o jeho soukromé podklady. Dále upozornila na to, že P. H. od 2.5.2013 již není zaměstnancem Kanceláře prezidenta republiky.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že o žádné tvrzení L. J. v tisku se neopíral. Zároveň vyjádřil podiv nad tím, že žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby s tím, že „požadované informace neexistují, a nelze je proto vydat v žádné hmotné podobě,“ a současně tvrdí, že „požadovaná informace žalobcem byla podle § 6 zákona zveřejněna v denním tisku a v dalších písemných a elektronických médiích dne 27.4.2013 povinným subjektem.“ Žalobce nikdy netvrdil, že autorem amnestie nemůže být prezident. Ve svém odvolání výslovně uvedl, že nijak nerozporuje, že prezident byl ideovým autorem obsahu a parametrů amnestie, jeho představu však někdo konkrétní musel převést do právního jazyka. Svou domněnku, že žalovaná má k dispozici různé návrhy znění amnestie, opírá žalobce o následující tři důvody:

1. zdravý rozum, resp. běžnou správní praxi – žalobce považuje za absurdní, aby amnestie existovala toliko v ústní podobě a takto byla nadiktována redaktorům Sbírky zákonů. Původnímu zadání prezidenta musel někdo vtisknout písemnou podobu, upravit je a doručit redakci Sbírky zákonů. Tím někým musela být žalovaná jakožto servisní organizace prezidenta.
2. četná vyjádření prezidenta republiky i bývalých a současných zaměstnanců žalované (P. H., V. M., V. K., L. J., Z. K., P. B.,
3. vyjádření samotné žalované, která s odvoláním na svého současného vedoucího (ve vyjádření k žalobě na str. 3) uvádí, že podklady pro amnestii zpracovali bývalý ředitel Odboru politického L. J., bývalý vicekancléř P. H. a P. H., a to na osobní pokyn prezidenta republiky. P. H. veřejně uvedl, že veškeré podklady k amnestii předal novému prezidentovi M. Z. do podatelny v pátek 3.5.2013. Žalovaná z nich ve vyjádření cituje. I kdyby je tedy neměla k dispozici předtím, má je zcela jistě nyní.

Žalobce následně v replice popsal svůj náhled na to, jak se celý „příběh“ amnestie podle informací, které má k dispozici, odehrál. Má za to, že vyjádření žalované je rozporné, protože žalovaná se snaží současně zastávat verzi, kterou představila v době, kdy byl prezidentem V. K. (tj. že autorem amnestie je prezident), i verzi, kterou představila po nástupu M. Z. (že „pravými otci“ amnestie jsou P. H., L. J. a P. H.). V závěru repliky žalobce

navrhl, aby soud za účelem prokázání toho, že žalovaná má k dispozici jím požadované dokumenty, vyslechl svědka P. H., L. J., Z. K., V. K., V. M.), popř. aby provedl důkaz policejním spisem týkajícím se vyšetřování toho, zda při přípravě amnestie nebyl poskytnut úplatek.

Žalovaná ve vyjádření k žalobcově replice mj. uvedla, že pokud ve vyjádření k žalobě konstatovala, že „požadovaná informace žalobcem byla podle § 6 info. zákona zveřejněna v denním tisku a v dalších písemných a elektronických médiích dne 27.4.2013 povinným subjektem“, postupovala podle § 6 info. zákona, jenž stanoví, že pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, což se i stalo. Jako důkaz žalovaná ve svém vyjádření odkazuje mimo jiné i na Monitor tisku ze dne 27.4.2013 a 29.4.2013, Právo z 27.-28.4.2013, popř. další veřejné zdroje. Žalovaná nadále trvá na tom, že v případě sepsání amnestie nedostal vedoucí Kanceláře od prezidenta republiky žádný pokyn, a to ani písemný ani ústní, a proto nelze žalobci jím požadovanou „úřední korespondenci“ vydat, protože neexistuje.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Zopakoval argumenty uplatněné v žalobě a v replice, na základě kterých dovozuje, že žalovaná má k dispozici různé návrhy znění amnestie. Žalovaná při jednání před soudem uvedla, že nadále navrhuje zamítnutí žaloby. JUDr. V. P., ředitel odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky, který za žalovanou jednal, konstatoval, že žalovaná nemá žádný důvod požadované podklady nevydat. Kdyby je měli, tak by žalobci je vydali, ale prostě je nemají. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že dokumenty – alternativní návrhy znění amnestie - existují, vznikly v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnanců žalované a jsou žalované dostupné, toto tvrzení prostě neodpovídá skutečnosti. JUDr. V. P. nechal prověřit veškerou poštu a informační systém, do kterého vchází veškeré dokumenty, které přichází žalované, odchází ven nebo se pohybují uvnitř Kanceláře, ale nic nenašli. Nechal též pátrat v archivu. Z něj mu přinesli akorát jeden referátník, podle kterého se rozhodnutí (poznámka soudu: míněno zřejmě rozhodnutí o amnestii) poslalo do Sbírky zákonů. Je v něm akorát kopie vlastnoručního podpisu rozhodnutí o amnestii a ofocená Sbírka zákonů. To je všechno, co vypátrali. Žalovaná v daném případě před soudem ručí za to, že požadované dokumenty prostě nemá.

K dotazu soudu JUDr. V. P. uvedl, že argumentace o zveřejnění požadovaných informací obsažená ve vyjádření žalované k žalobě neodpovídá skutečnosti. Šlo zřejmě o zveřejnění informací o tom, kdo připravoval amnestii, o články o otcích amnestie, ale tyto informace žalobce nepožadoval.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů, Kancelář zajišťuje obstarávání věcí spojených

a) s výkonem pravomocí prezidenta republiky stanovených Ústavou České republiky, ústavními zákony a zákony,

b) s protokolárními povinnostmi a veřejnou činností prezidenta republiky.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatu sporu lze shrnout poměrně jednoduše - žalovaná, která nepochybně je povinným subjektem ve smyslu 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., odmítla poskytnout žalobci informace specifikované ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně s prostým odůvodněním, že tyto informace nemá, a proto je ani nemůže žalobci poskytnout. Žalobce je naproti tomu přesvědčen o opaku, tedy že žalovaná jím požadovanými informacemi (s výjimkou stanoviska odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky k amnestii vyhlášené dne 1.1.2013) disponuje. Proto požaduje, aby soud nařídil žalované požadované informace poskytnout.

Pouhé přesvědčení žalobce o tom, že žalovaná má požadované informace k dispozici, k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí nepostačuje. Na tom, že předmětnými informacemi nedisponuje, a nemůže je tudíž žalobci poskytnout, setrvala žalovaná i při ústním jednání před soudem, při kterém její zástupce mj. uvedl, že nechal prověřit veškerou poštu a informační systém žalované a pátral též v archivu, avšak bezúspěšně. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že mu zákon neumožňuje jakkoliv zpochybňovat či vyvracet pravdivost argumentace povinného subjektu, že požadovanou informaci ve své dispozici nemá. Povinný subjekt je jistě nejlépe obeznámen s tím, zda má určité informace ve svém držení či nikoliv. Pokud tvrdí, že tomu tak není, nepřísluší soudu, aby ho prováděním důkazů přesvědčoval o opaku.

Soud nepochyboval o tom, že čelný zaměstnanec Kanceláře prezidenta republiky, jenž za žalovanou jednal v řízení před soudem, uvedl při ústním jednání pravdivé údaje o této zásadní skutečnosti. Proto při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť vzhledem k žalované jednoznačně deklarované skutečnosti, že předmětnými informacemi nedisponuje, shledal jakékoliv provádění dokazování v tomto směru za nadbytečné. Soud má rovněž za to, že v replice označení svědci nemohou být informováni o tom, jakými informacemi žalovaná reálně disponuje, lépe než samotný ředitel odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky. Výjimkou je současný vedoucí Kanceláře prezidenta republiky pan V. M., který je vzhledem ke své funkci jistě detailně seznámen s chodem Kanceláře, a tedy i s tím, jaké informace o amnestii má žalovaná k dispozici. Jeho výslech však soud rovněž považoval za nadbytečný, neboť lze důvodně očekávat, že jmenovaný by ve své výpovědi pouze potvrdil sdělení ředitele odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky. To platí tím spíše, že to byl právě V. M., kdo vlastnoručně podepsal vyjádření žalované k replice, v němž se mj. uvádí, že v případě sepsání amnestie nedostal vedoucí Kanceláře od prezidenta žádný pokyn, a to ani písemný ani ústní, a proto nelze žalobci jím požadovanou „úřední korespondenci“ (tj. korespondenci žalované týkající se amnestie) vydat, protože tato neexistuje. Soud zároveň přihlédl k tomu, že žádný ze žalobcem označených svědků ve svých mediálních prohlášeních, na které žalobce ve svých podáních odkazuje, neuvedl, že návrh amnestie či stanovisko k ní vypracovala konkrétní osoba *v rámci plnění svých úkolů zaměstnance Kanceláře prezidenta republiky a následně ho předala svému zaměstnavateli, tj. žalované, k dalšímu využití*. Soud nevyhověl ani návrhu žalobce na provedení důkazu policejním spisem týkajícím se vyšetřování toho, zda při přípravě amnestie nebyl poskytnut úplatek, neboť pro případná vysvětlení či výpovědi osob, které by mohly být součástí tohoto spisu, platí totéž, co pro výpovědi v replice označených svědků.

Skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje, je bez dalšího objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace. Stručně řečeno, pokud povinný subjekt požadovanou informaci nemá, nemůže jí logicky ani žadateli poskytnout. Žalovaný proto nemohl postupovat jinak, než že žalobcovu žádost odmítl.

Soud rovněž považuje za potřebné zmínit závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 20.10.2011 č.j. 6 As 33/2011 – 83. Z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., Nejvyšší správní soud dovodil, že **„žadatel o informaci již v okamžiku, kdy informaci žádá, musí žádat takovou informaci, která splňuje definiční znaky informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou tedy již existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Pokud by Nejvyšší správní soud připustil výklad stěžovatele, že povinný subjekt je zavázán na žádost reagovat podáním informací, které vzniknou až po doručení žádosti, pak by nastala situace, kdy by žadatel o informaci požadoval ve své žádosti poskytnutí budoucích informací, které v době, kdy povinnému subjektu doručil žádost, neexistovaly. Takovýto výklad by byl v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.“**

Z právě citovaných závěrů je zřejmá nedůvodnost tvrzení žalobce obsaženého v replice, že i kdyby žalovaná neměla dokumenty o amnestii předtím (míněno před datem 3.5.2013, kdy měl P. H. údajně předat podklady k amnestii prezidentovi M. Z. do podatelny),

má je zcela jistě nyní. Listiny (informace), které žalovaná evidentně nemohla mít ve své dispozici v okamžiku doručení žádosti žalobce o poskytnutí informace (1.2.2013), nemohly být žalobci poskytnuty na základě jeho žádosti ze dne 1.2.2013, nehledě k tomu, že žalovaná soustavně popírá, že by jakýmkoliv podklady k amnestii zpracovanými P. H. v současné době disponovala (viz výše).

Závěrem soud uvádí, že argumentace žalované obsažená ve vyjádření k žalobě, podle níž „požadovaná informace žalobcem byla podle § 6 info. zákona zveřejněna v denním tisku a v dalších písemných a elektronických médiích dne 27.4.2013 povinným subjektem ...“, je s ohledem na konstantní tvrzení žalované, že požadovanými informacemi nedisponuje, zjevně nesmyslná. Zveřejněnou informaci ve smyslu § 6 zákona č. 106/1999 Sb., je nutno rozumět informaci, která byla zveřejněna povinným subjektem, a to postupem podle § 5 téhož zákona. Ze strany žalované však k žádnému takovému zveřejnění *požadovaných informací* nedošlo (ani žalobce ostatně netvrdí opak). Z následného vyjádření žalované k replice lze usuzovat na to, že zmíněnou formulací hodlala vyjádřit něco zcela jiného, a sice že žalobcem požadované informace týkající se amnestie byly zveřejněny v tisku či jiných médiích jinými subjekty než žalovanou, což je však pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 19. listopadu 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová